

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 565/2022
01.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Марије Чакаревић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр.13/21 од 24.11.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 бр.18/22 од 22.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 01. јуна 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марије Чакаревић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр.13/21 од 24.11.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 бр.18/22 од 22.02.2022. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К бр.13/21 од 24.11.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ о чијој висини ће суд донети посебну одлуку, све у року од 15 дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 бр.18/22 од 22.02.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Марије Чакаревић, а пресуда Основног суда у Краљеву К бр.13/21 од 24.11.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА – адвокат Марија Чакаревић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред измењеним већем.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а затим оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да су нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да изрека пресуде не садржи дескрипцију предметног кривичног дела односно да се у радњама окривљеног не стичу субјективна и објективна обележја кривичног дела одузимање детета.

Према наводима захтева, поставља се питање којом је то радњом окривљени „онемогућио“ извршење пресуде од 19.10.2017. године, обзиром да је у време извршења дела (у периоду од 20.04.2018. до 15.03.2019. године) малолетни ВВ имао 14 година, те је био слободан да се креће и да одлучује о својим основним правима, при чему је све време редовно ишао у школу и бавио се друштвеним активностима, те са својим оцем (окривљеним) ишао у Центар за социјални рад и сарађивао са надлежном институцијом. Због наведеног, према ставу браниоца, у конкретном случају нема ниједне конкретне радње која би се окривљеном могла ставити на терет у смислу члана 191. КЗ, обзиром да намера окривљеног није била да онемогући спровођење пресуде Основног суда у Краљеву из 2017. године, већ да помогне свом сину који је побегао од куће, те га је одвео својој кући. Надаље, у захтеву се истиче и да је мајка малолетног ВВ, ББ, пристала да се

малолетник пресели код окривљеног, а што према ставу браниоца искључује противправност радњи окривљеног као општи елемент кривичног дела.

Врховни касациони суд изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењује неоснованим.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је у временском периоду од 20.04.2018. до 15.03.2019. године, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свестан свог дела и да је његово дело забрањено, при чему је хтео његово извршење, онемогућавао извршење одлуке којом је малолетно лице поверено одређеном лицу, тако што је свог малолетног сина ВВ задржао код себе, прихватајући његову жељу да се не врати код мајке ББ, онемогућавајући на овај начин извршење правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Краљеву 10П2 бр.463/16 од 19.10.2017. године, којом је вршење родитељског права над малолетним ВВ поверено мајци ББ.

По оцени Врховног касационог суда, из оваквог чињеничног описа кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде, произилазе сви битни елементи кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 1. КЗ, због ког је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, и то како објективна, које се односе на радње извршења – онемогућавање извршења правноснажне пресуде, тако и субјективна обележја, која се тичу рачунљивости и умишљаја окривљеног, који обухвата и свест о забрањености дела.

Наиме, за постојање задржавања малолетног лица и тиме онемогућавања извршења судске одлуке којом је малолетно лице поверено одређеном лицу, довољно је то што се отац малолетника - окривљени АА, сагласио са тим да малолетни ВВ, који је напустио мајку којој је поверено вршење родитељског надзора над њим, борави код њега. Поред тога, бранилац окривљеног истоветне наводе истицао је и у поступку по редовном правном леку, а Виши суд у Краљеву, као другостепени, оценио је ове наводе неоснованим и у својој одлуци на страни 2 став 7 и страни 3 став први, трећи, четврти и пети, о томе је изнео довољне, аргументоване и јасне разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се нижестепене пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

Исти захтев је у осталом делу одбачен као недозвољен.

Ово стога што у преосталом делу захтева бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, сматрајући да правноснажном пресудом није у потпуности решен предмет оптужбе, међутим с тим у вези не наводи на који начин је ова повреда закона учињена, већ истиче да је бранилац

окривљеног предложио саслушање малолетног ВВ, уз претходну психофизичку процену личности и зрелости детета, а који доказ је суд одбио да изведе, као што је одбио и прибави податке о пријавама насиља од стране малолетног ВВ у периоду пре него што је прешао да живи код свог оца, односно окривљеног АА.

Како, дакле, бранилац у овом делу захтева само формално истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, при чему не образлаже у чему се ова повреда састоји, већ с тим у вези полемише са оценом суда о прихватању предлога браниоца окривљеног у доказном поступку, а што не представља разлог у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП због ког окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходно њеном доношењу, то је Врховни касациони суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члан 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић